

12 μαρτυρίες της Αναστάσεως.

Επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης (†).

Μεγάλες γιορτές.

Η πίστη μας, η Εκκλησία μας, είναι, αγαπητοί μου, δέντρί που το φύτευσε η δεξιά του Υψίστου. Και όπως το δέντρο έχει ρίζα, έτσι και το δέντρο αυτό που λέγεται Ορθοδοξία έχει ρίζα. Ποια είναι η ρίζα; Δύο λέξεις· «Χριστός ανέστη». Ή ανέστη, ή δεν ανέστη. Λέμε λοιπόν σε όλους, ότι η ανάσταση του Χριστού είναι γεγονός ιστορικό, το μεγαλύτερο από όσα συνέβησαν στην ιστορία. Γεγονός με παγκόσμια ακτινοβολία, γεγονός που έσεισε και τον άδη ακόμα, γεγονός κοσμογονικό.

Θα μου πει όμως κάποιος· Αυτά είναι λόγια· εμείς θέλουμε αποδείξεις. Αποδείξεις; Πολλές, αμέτρητες, όπως οι ακτίνες του ήλιου.

Ας στήσουμε σήμερα ένα δικαστήριο. Και στην έδρα να βάλουμε ως κριτή την ιστορία. Την ιστορία, που δεν πείθεται με μύθους και παραμύθια, αλλά θέλει γεγονότα, τεκμήρια, αποδείξεις. Η ιστορία, λοιπόν, ζητάει μάρτυρες για την Ανάσταση. Υπάρχουν; Βεβαίως. Κανένα άλλο γεγονός δεν έχει τόσους μάρτυρες όσους η ανάσταση του Χριστού. Ούτε η ζωή του Μεγάλου Αλεξάνδρου δεν είναι τόσο βεβαιωμένη· τέσσερις – πέντε ιστορικοί μαρτυρούν γι' αυτόν, και μετά σιγή. Ενώ η Ανάσταση έχει πλήθος

μάρτυρες. Από όλους αυτούς εκλέγουμε ενδεικτικώς τέσσερις τριάδες, δηλαδή εν συνόλω 12 μαρτυρίες.

Πρώτοι μάρτυρες παρουσιάζονται οι ΠΡΟΦΗΤΕΣ. Πριν ακόμα γίνει η Ανάσταση, μαρτυρούν γι' αυτήν με προτυπώσεις.

- **Πρώτος** ο Μωυσής γράφει για το Χριστό: «αναπεσών εκοιμήθης ως λέων και ως σκύμνος» (Γεν. 49:9). Κοιμήθηκες, λέει, Χριστέ, σαν το λιοντάρι. Αν δεις λιοντάρι να κοιμάται, σε ρωτώ, τολμάς να πας να το ξυπνήσεις; Παρακαλός να μη ξυπνήσει. «Τις εγερεί αυτόν;»· ποιος να τον ξυπνήσει; Σαν λιοντάρι που κοιμάται, «σκύμνος λέοντος Ιούδα» είσαι, λέει, Χριστέ.

- Έρχεται κατόπιν ο Δαυίδ και ψάλλει με τη χρυσή του λίρα: «Αναστήτω ο Θεός, και διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, και φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν» (Ψαλμ. 67:2), αυτό δηλαδή που ακούμε στην Ανάσταση.

- Αλλά και ο Ησαΐας, ο λεγόμενος πέμπτος ευαγγελιστής, αφού περιγράφει τα πάθη του Χριστού, προτρέπει τη Νέα Ιερουσαλήμ, δηλαδή την Εκκλησία, να χαρεί και να πανηγυρίσει για την ανάσταση του Χριστού. Τα δικά του λόγια χρησιμοποιεί ο ιερός υμνογράφος στην αναστάσιμη ακολουθία όταν λέει: «Φωτίζου φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γαρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε...» και «Άρον κύκλω τους οφθαλμούς σου, Σιών, και ίδε· ιδού γαρ ήκασί σοι... τα τέκνα σου» (Ησ. 60:1-4 και θ' ωδή Πάσχα).

Μετά έρχονται άλλοι τρεις μάρτυρες· είναι μάρτυρες ΤΗΣ ΤΑΦΗΣ.

- Και πρώτοι οι φύλακες, που φρουρούσαν το σφραγισμένο μνήμα του Χριστού. Οι αρνούμενοι την Ανάσταση λένε, ότι το σώμα του Χριστού εκλάπη τη νύχτα από τους μαθητές του. Αλλά η Ρώμη είχε αυστηρότητα. Αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, όλη η φρουρά θα είχε περάσει από στρατοδικείο και θα είχε εκτελεσθεί, πράγμα που δεν έγινε. Άρα ο Χριστός δεν εκλάπη.

- Το ίδιο μαρτυρεί ο κενός τάφος. Ο τάφος βρέθηκε άδειος. Το διαπίστωσαν ο Πέτρος και ο Ιωάννης, που έτρεξαν μαζί στο μνήμα. Είδαν να λείπει το σώμα.

- Και τη μαρτυρία συμπληρώνουν τα οθόνια και το σουδάριο. Οι δύο μαθητές είδαν «τα οθόνια κείμενα, και το σουδάριο, ο ην επί της κεφαλής αυτού, ου μετά των οθονίων κείμενον, αλλά χωρίς εντετυλιγμέ-

νον εις ένα τόπον» (Ιω. 20:7). Τι σημαίνουν τα λόγια αυτά; Για να τα καταλάβουμε, πρέπει να ξέρουμε πώς έθαβαν οι Εβραίοι τους νεκρούς. Όταν πέθαινε ο άνθρωπος, τον έπλεναν, τον άλειφαν με αρώματα και, όπως η μάνα φασκιώνει το παιδί, τύλιγαν όλο το σώμα με τα «οθόνια» που ήταν λουρίδες υφάσματος. Για το κεφάλι είχαν το σουδάριο. Αυτά κολλούσαν δυνατά στο κορμί μαζί με τα αρώματα. Αν επέμενες να τα ξεκολλήσεις, έπρεπε να τραβήξεις και κρέας. Βλέπετε λοιπόν τι σημασία έχει αυτό; Διότι όταν κανείς κλέβει είναι βιαστικός. Αν πήγαιναν να κλέψουν το Χριστό, θα τον έπαιρναν όπως ήταν, με τα σουδάρια και τα οθόνια· γιατί για να τα ξεκολλήσουν, θα χρειάζονταν ώρες κι έπρεπε να ‘χουν ζεστό νερό. Έχετε δει πώς κολλάει η γάζα πάνω στην πληγή; Και ο Χριστός ήταν γεμάτος πληγές. Τώρα όμως τα οθόνια και τα σουδάρια μείνανε εκεί, όπως το φίδι γλιστράει κι αφήνει το φιδοπουκάμισό του. Ο Χριστός βγήκε και άφησε το σουδάριο και «τα οθόνια κείμενα μόνα» (Λουκ. 24:12).

Η μεγαλύτερη όμως μαρτυρία είναι οι ΠΙΣΤΟΙ.

- Οι απόστολοι τη Μεγάλη Πέμπτη το βράδυ, άμα παρουσιάστηκε η σπείρα με τα ρόπαλα και τους φανούς, άφησαν το Χριστό. Έγιναν άφαντοι, φοβισμένοι και δύσπιστοι. Και μετά; Μετά, αυτοί οι λαγοί έγιναν λιοντάρια. Ποιος τους άλλαξε; Το χρήμα; Η δόξα; Οι απολαύσεις; Όχι. Μόνο η πίστη, ότι ανέστη ο Κύριος. Το λένε: «Εωράκαμεν τον Κύριον» (Ιω. 20:25), είδαμε τον Κύριο με τα μάτια μας. Και ο Θωμάς, ο πιο δύσπιστος απ’ όλους, λέει· «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου» (Ιω. 20:29).
- Και δε σας είπα τίποτα. Η πιο μεγάλη μαρτυρία είναι ο απόστολος Παύλος. Τι ήταν προηγουμένως; Μανιώδης διώκτης. Και τώρα ξαφνικά τον βλέπεις και γίνεται ο μεγαλύτερος κήρυκας του ευαγγελίου. Τι τον άλλαξε; Το ότι εγνώρισε «την δύναμιν της αναστάσεως» του Χριστού (Φιλιπ. 3:10).
- Και μόνο αυτοί; Έρχονται έπειτα αναρίθμητοι μάρτυρες όλων των αιώνων. Είναι απ’ όλες τις τάξεις και απ’ όλα τα επαγγέλματα. Τους ρίχνουν μες στα θηρία, στις φωτιές και στα αμφιθέατρα, κι αυτοί φωνάζουν «Χριστός ανέστη»!

Και θα κλείσω με τρεις νεώτερες ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ.

- Στην τουρκοκρατία ένας μπέης έπιασε ένα Χριστιανό νέο στον Πόντο. Τον είδε έξυπνο και ικανό, και ήθελε να τον κάνει Τούρκο. Προ-

σπάθησε με γλυκά λόγια· αδύνατον. Του λέει· —Αν δεν έρθεις στη θρησκεία μας, θα σε σκοτώσω. Ο νέος τότε προσποιήθηκε· —Καλά, λέει, μπέη μου, θ' αλλάξω θρησκεία· αλλά θέλω να το κάνω επισήμως, την ημέρα της Λαμπρής· τότε θ' ανεβώ στο τζαμί να το διακηρύξω... Χάρηκαν οι Τούρκοι και μαζεύτηκαν την ημέρα εκείνη, ενώ οι Χριστιανοί είχαν πένθος. Αυτός κάνει την προσευχή του, ανεβαίνει στο μιναρέ, κι από κει αρχίζει να ψάλλει· «Χριστός ανέστη...». Οι Τούρκοι λύσσαξαν. Τον άρπαξαν και τον έριξαν κάτω απ' το μιναρέ· βεβαίωσε το «Χριστός ανέστη» με το αίμα του.

- Θέλετε άλλο; Ένας γέρος στην Κοζάνη μου έλεγε· Πέρασα βάσανα, γνώρισα και χαρές. Η μεγαλύτερη όμως χαρά μου ήταν το 1912, όταν ελευθερώθηκε η πατρίδα. Τότε στην πλατεία της πόλεως ήρθε τρεχάτος ένας Έλληνας τσολιάς και φώναζε· «Αδέρφια, “Χριστός ανέστη”!». Κάναμε σα μικρά παιδιά, σχίζαμε τα φέσια μας, και όλοι φωνάζαμε το «Χριστός ανέστη» με διπλή σημασία, εθνική και θρησκευτική... Αυτό, όπως λέει κάποιος ιστορικός, υπήρξε η βακτηρία, το ραβδί στο οποίο στηρίχθηκε το βασανισμένο γένος μας, ο πολικός αστέρας μέσα στη μαύρη νύχτα. Δε μας έσωσαν οι ψευτοφιλοσοφίες· μας έσωσε ο Χριστός, ο αναστάς εκ νεκρών.

- Τέλος και ένα «Χριστός ανέστη», που ακούστηκε στη Μόσχα τότε που γινόταν διωγμός εναντίον της θρησκείας, τα πρώτα χρόνια της επαναστάσεως. Τότε, σ' ένα μεγάλο θέατρο της Μόσχας που ήταν κατάμεστο, ένας άθεος διαφωτιστής ανέβηκε στο βήμα, την ημέρα της Αναστάσεως, και επί δύο ώρες ρητόρευε εναντίον του Χριστού και της αναστάσεώς του. Ποιος να του φέρει αντίρρηση; Ένας νεαρός όμως τόλμησε να ζητήσει το λόγο. Εκείνος δυσανεστήθηκε. Του λέει· —Θα σου επιτρέψω, αλλά όχι πάνω από πέντε λεπτά. —Όχι, σύντροφε, λέει· ούτε δύο λεπτά δε θα κάνω. Ανεβαίνει επάνω και φωνάζει στη ρωσική γλώσσα· —«Χριστός ανέστη!». Σείστηκε τότε όλο το θέατρο· —«Αληθώς ανέστη!». Λαγός έγινε ο σύντροφος...

Αδέρφια μου! Όσοι πιστοί, στον αιώνα αυτό της απιστίας και του υλισμού, ας μείνουμε εδραίοι. Μπορείς να αμφιβάλλεις για όλα· για το αν υπήρξε Αλέξανδρος, για το αν υπάρχει φεγγάρι· μπορείς να αμφιβάλλεις ακόμα και για τον εαυτό σου. Μπορείς να αμφιβάλλεις για όλα· για ένα πράγμα να μην αμφιβάλλεις. «Ο ουρανός και η γη παρελεύσονται, οι δε λόγοι μου ου μη παρέλθωσι» (Ματθ. 24:35). Μην αμφιβάλλεις, ότι ο

Χριστός είναι ο αληθινός Θεός. Ζει, δεν πέθανε! Ζει και θριαμβεύει εις τους αιώνας. Ον, παιδιάδες υμνείτε, άνδρες και γυναίκες υμνείτε, μικροί και μεγάλοι υμνείτε, σύμπας ο λαός υμνείτε και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας. **Αμήν.**

Επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης (†)

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>